

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobců: **a) M. F., b) Ing. A. F., c) Ing. J. B., d) Ing. H. B.**, všichni zast. JUDr. Janem Matějčkem, advokátem, se sídlem Kolín III., Politických vězňů 98, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti společnosti Ing. Bedřicha Nikla, Mladá Boleslav, Regnerova 292, zast. JUDr. Miroslavem Borovcem, advokátem, se sídlem Mladá Boleslav, Laurinova 1268, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2010, č.j.: 162690/2010/KUSK

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25.6.2010, č.j. 17599/2010/OstRM/EDNO, jímž byla Ing. Bedřichu Niklovi- DONI, IČO 489 40 194 povolena stavba: obytný soubor „Nad Kocandou“ na pozemcích st. p. 624/2, 624/6, parc. č. 507/1, 507/2, 507/4, 507/5, 507/7, 508/3, 508/4, 508/5, 509, 1263/1, 1740 v katastrálním území Mladá Boleslav.

V odůvodnění žalovaný nejprve konstatoval vydání prvoinstančního rozhodnutí s tím, že proti němu podali žalobci odvolání, přičemž podrobně v odůvodnění uvedl jednotlivé námitky obsažené v těchto odvoláních.

Žalovaný následně poukázal na to, že důvody odvolání jsou kromě námitek týkajících se obsahu projektové dokumentace převážně totožné s námitkami, které odvolatelé uplatnili jak v průběhu stavebního řízení, tak i v průběhu územního řízení. Dále pak žalovaný konstatoval námitky, které žalobci ve svých odvoláních uváděli. K námitkám týkajících se požadavků na zřízení dětských hřišť, odpočinkových ploch, pískoviště a zeleně, žalovaný uvedl, že tyto byly uplatněny již v územním řízení, byly zamítnuty a toto bylo stavebním úřadem odůvodněno. Podle žalovaného pro telefonní rozvody se stavební povolení nevyžaduje a kabel VN ani nová trafostanice nejsou v legendě a v projektové dokumentaci proto, že pro tyto stavby bylo vydáno samotné stavební povolení stavebníku ČEZ Distribuce a.s., základní údaje o těchto stavbách obsahovala již dokumentace pro územní řízení. Dokumentace pro územní řízení, včetně výpočtu parkovacích míst pak byla zpracována již v roce 2007 a projektová dokumentace musí být podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona v souladu s podmínkami územního rozhodnutí. Proto nemůže být podle žalovaného výpočet parkovacích míst s výhledovými limity vyhl.č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, platnými až od 26.8.2009, jak požadují odvolatelé. Žalovaný hodnotil proto námitky za neopodstatnělé, s ohledem k již výše uvedenému časovému přehledu ve věci. K námitce týkající se ochranného pásma dráhy žalovaný zjistil, že se tímto stavební úřad zabýval v územním řízení, byla vydána potřebná stanoviska a rozhodnutí a tato se nemusí předkládat opakovaně a drážní úřad souhlasí s vydáním stavebního povolení.

Dále žalovaný uvedl, že vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, Ministerstva pro místní rozvoj ČR, ve své příloze č. 1, mimo jiné uvádí, že: „Projektová dokumentace musí vždy obsahovat části A až F členěné na jednotlivé položky s tím, že rozsah jednotlivých částí musí odpovídat druhu a významu stavby.“ Dle názoru odvolacího orgánu nebylo stavební povolení vydáno v rozporu s § 115 odst. 1 stavebního zákona a předmětná projektová dokumentace odpovídá druhu a významu stavby, podrobné prováděcí výkresy budou pak součástí prováděcí projektové dokumentace ke stavbě.

Dále žalovaný také uvedl, že se stavební úřad zabýval námitkou týkající se stability svahu pod zahradami účastníků řízení, viz bod 7 odůvodnění územního rozhodnutí ze dne 7.5.2009 č.j. OStRM 19172/2008-328 a konstatoval tam uvedené. Vzhledem k uvedenému pak odvolací orgán posoudil námitky odvolatelů konstatované v odvolání jako neopodstatněné a ztotožnil se s postupem stavebního úřadu.

Žalobci v podané žalobě uplatnily celou řadu námitek. Námitky proti stavební dokumentaci se týkaly průvodní zprávy a to identifikačních údajů, údajů o napojení na dopravní a technickou infrastrukturu, údajů o splnění podmínek regulačního plánu, územního rozhodnutí, předpokládané lhůty výstavby včetně popisu postupu výstavby; dále pak souhrnné technické zprávy a to urbanistického, architektonického a stavebně technického řešení, mechanické odolnosti a stability, hygieny, ochrany zdraví a životního prostředí, ochrany proti hluku; situace stavby; dokladové části. Námitky žalobců směřovaly také do zásad organizace výstavby a to především do technické zprávy, výkresové části. Další námitky žalobců se týkaly základních údajů o stavbě, přehledu výchozích podkladů a průzkumů, členění stavby, podmínek pro realizaci stavby, odstavných parkovacích stání, terénních úprav, dotčených ochranných pásem, zásahů stavby do území, nároků stavby na zdroje a její potřeby.

Podle žalobců zamýšlená stavba je v rozporu s územním plánem, není zřejmá návaznost na zamýšlenou stavbu železničního nadjezdu v blízkém okolí. Ač z územního

rozhodnutí vyplývá nutnost vyřešit dokumentaci pro vydání stavebního povolení výhledové výškové řešení ulic Ptácká-Laurinova, dokumentace toto řešení neobsahuje.

Podle žalobců z rozboru projektové dokumentace je zřejmé, že projektová dokumentace je neúplná, nepřehledná a nejsou v ní v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu.

Podle žalobců projektová dokumentace dostatečně nezohledňuje okolnosti provádění stavby, jak je zřejmé z rozboru projektové dokumentace.

Podle žalobců bylo stavební povolení vydáno v rozporu s ust. § 115 odst. 1 stavebního zákona, neboť stavební úřad dostatečně nedefinoval podmínky pro provedení stavby a naprosto nesprávně a nepřesvědčivě rozhodl o námitkách účastníků řízení.

Podle žalobců se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejich námitkami, jeho rozhodnutí je formální, nepřesvědčivé a nedostatečně odůvodněné. Proto všechny vady vytýkané správnímu orgánu I. stupně platí i pro rozhodnutí žalovaného.

Žalobci poukázali také na to, že proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2009 č.j. 141375/2009/KUSK, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o umístění stavby, podali žalobu.

Podle žalobců oba správní orgány překročily meze správního uvážení při rozhodování o stavebním povolení.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu podané žaloby reagoval na jednotlivé její body (III. – X) a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě mimo jiné uvedla, že považuje žalobu za další procesní prostředek žalobců pro oddálení doby výstavby obytného souboru „Nad Kocandou“ v Mladé Boleslavi s tím, že praktiky veškeré námitky se ztotožňují s námitkami, které bezúspěšně žalobci uplatňovali u Městského soudu v Praze v řízení pod sp. zn. 11A 118/2013. Připojila se pak k návrhu žalovaného, aby soud žalobu zamítl.

V rámci ústního jednání konaného dne 13.11.2014 přítomní účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a to žádost o vydání stavebního povolení na stavbu: obytný soubor Nad Kocandou na pozemku st.p. 624/2, 624/6, parc.č. 507/1, 507/2, 507/4, 507/5, 507/7, 508/3, 508/4, 508/5, 509, 1263/1 1740 kv k.ú. Mladá Boleslav ze dne 4.2.2010; oznámení Magistrátu města Mladá Boleslav o zahájení stavebního řízení ze dne 22.4.2010 č.j.: 10902/2010/OstRM/EDNO; stavební povolení vydané Magistrátem města Mladá Boleslav dne 25.6.2010 č.j.: 17599/2010/OstRM/EDNO; odvolání žalobkyň b) a d) ze dne 23.7.2010, odvolání žalobců a) a c) ze dne 4.8.2010; žalobou napadené rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15.10.2010 č.j.: 162690/2010/KUSK.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Věc soud posoudil takto:

Městský soud v Praze má za to, že žalobní námitky žalobců uvedené v jejich žalobě nejsou důvodné a to z několika důvodů.

V prvé řadě soud konstatuje, že žaloba v podstatě doslova opakuje námitky, které byly uvedeny v odvolání proti rozhodnutí stavební úřadu (Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru stavebního a rozvoje města), aniž by ovšem v žalobě bylo konkrétně, jmenovitě uvedeno, která z těch odvolacích námitek byla ze strany odvolacího orgánu vypořádána nesprávně, neúplně, nebo případně, která zůstala opomenuta zcela.

V žalobě se pak pod bodem VIII. nachází námitka, kde se uvádí, že žalovaný se s námitkami žalobců nedostatečně vypořádal, jeho rozhodnutí je formální, nepřesvědčivé a nedostatečně odůvodněné. To je naprosto obecné a nekonkrétní konstatování, a pokud by se tedy jím měl soud zabývat, pak je třeba, aby žalobci, zejména v tom případě, že tedy uplatnili v odvolání celou řadu konkrétních námitek, v žalobě uvedli, která z těch námitek buď zůstala zcela nevypořádána, nebo která byla už vypořádána neúplně, případně věcně nesprávně. Nic takového ovšem žaloba neuvádí a v tomto smyslu je tedy v podstatě nemožné se s ní tedy vypořádat.

Další důvod shledal soud v tom, že námitky jsou koncipovány ve svém souhrnu jako nesouhlas s existencí stavby samotné, když žalobci tedy argumentují, jak je uvedeno v části X. žaloby zhoršením životního prostředí v důsledku předmětné stavby. To je však záležitost, která je předmětem posuzování v územním řízení, tam je dán prostor pro to, aby správní orgán posuzoval, zda předmětná stavba nějak zasáhne do životního prostředního, pohody bydlení vlastníků sousedních nemovitostí apod. Není pak ovšem tato věc předmětem přezkumu nebo předmětem posuzování ve stavebním řízení, stavební řízení směřuje již tedy k jiným skutečnostem a v této věci navíc lze tedy dodat, že tato záležitost, tedy posuzování zásahu stavby do životního prostředí i s přihlédnutím k vlastníkům sousedních nemovitostí byla předmětem přezkumu, tedy předmětem posuzování v územním řízení, bylo o ní v příslušném územním rozhodnutí pojednáno a koneckonců byla tedy i předmětem přezkumu u Městského soudu v Praze. Zde lze konkrétně odkázat na závěry, k nimž dospěl tento soud v rozsudku č.j. 11A 118/2013-133 ze dne 14.1.2014, kde uvedl, „...že se žalovaný souladem stavby s územně plánovací dokumentací zabýval, když vycházel nejen z vlastního územního plánu, ale i z příloh, které jsou jeho nedílnou součástí. Žalovaný se zabýval i zařazením navrhované stavby do okolní krajiny, tedy i z hlediska tzv. kontextuality, jejíž nedostatek mu vytýkají žalobci. Vyšel z toho, že v Příloze č. 3 nazvané Zásady prostorového uspořádání a architektonického řešení objektů je konstatováno, že nová stavba má vhodným způsobem navazovat a reagovat na převládající charakter a výškovou hladinu okolního zastavění a zkonstatoval, že tyto Zásady nelze vysvětlovat tak, jak se snaží žalobci, že nová stavba musí mít stejnou formu a objemové řešení. Naopak žalovaný zde rozvíjí svou úvahu o tom, že vhodně reagovat neznamená mít stejnou výšku, objem a případně vzhled. Přitom žalovaný se znalostí místních poměrů podrobně popisuje okolní stavby, z čehož vyplývá, že ani jednotlivé již stávající stavby nemají jednotný ráz. Konkrétně poukazuje na stavby v Ptácké ulici, které přiléhají místu, na kterém má navržená stavba stát a uvádí, že jsou zde stavby rozdílných tvarů, výšek, stylů a počtu podlaží a že tato část ulice nemá zdaleka jednotný hmotový,

barevný, výškový ani materiálový ráz, ke kterému by se mohla navržená stavba přizpůsobit. Přímě naproti jsou vedle sebe umístěny stavby, které mají počet podlaží od jednoho do čtyř, a stavby ze začátku minulého století tu sousedí se současnou moderní prosklenou stavbou. Z úvahy žalovaného je dostatečně patrné, z jakého důvodu dospěl k závěru, že nová stavba navazuje na dosavadní stavby, které nemají převládající charakter, dostatečně citlivě a proč nesouhlasí s námitkou žalobců, že nová stavba musí mít stejnou formu a objemové řešení jako okolní stavby. Při těchto úvahách vycházel žalovaný i z další přílohy k územnímu plánu, a to z Přílohy č. 1. - Regulativy pro funkční využití území a je patrné, že se zabýval charakterem navrhované stavby a zohlednil, že tato ve funkčním území SM – smíšená zóna městského typu, není činností dominantní, ale pouze přijatelnou a že pro tuto činnost jsou stanovena mírnější kritéria. Z čehož vyplývá, že žalobci namítaná zásada, že „*Objekty musí architektonickým členěním stavebních forem a zejména celkovým objemem zastavění respektovat měřítko a kontext okolní zástavby*“ se na navrhovanou stavbu výslovně nevztahuje. Z úvahy žalovaného je ale patrné, že žalovaný na posouzení zařazení stavby mezi stávající výstavbu zcela nerezignoval a, jak soud již shora uvedl, výškami a vzhledem okolních staveb se s ohledem na charakter navrhované stavby zabýval. Z hlediska objemu zastavění a výšky navrhované stavby žalovaný poukázal na to, že stavba je zasunutá až k patě svahu, takže nesousedí se žádným z vedlejších objektů a vytváří samostatný obytný komplex. Z dokumentace založené ve správním spisu je patrné, že navrhované stavby nebudou svou výškou přesahovat stavby žalobců, naopak, že střecha obytných domů bude nižší než podlaží domu žalobců. Žalobcům lze dát za pravdu, že územní plán nepředpokládá v dané lokalitě soustředěnou bytovou výstavbu, ale je nutné konstatovat, že územní plán ji v této lokalitě ani nevylučuje. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se s hodnocením stavby z hlediska jejího souladu s územním plánem dostatečně vypořádal a námitku žalobců proto důvodnou neshledal.

Při hodnocení vznesené námítky soud vycházel i ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudcích ze dne 12.3.2010, č.j. 7 As 13/2010 – 145 a ze dne 12.9.2008, č.j. 2 As 49/2007 – 191 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ve kterých konstatoval, že lze připustit, že území se může v určitých mezích urbanisticky proměňovat a vyvíjet, je přirozenou vlastností územního plánování a reflexí toho, že zástavba v urbanizovaných oblastech, s výjimkou případů, kdy její její konkrétní podobu třeba chránit a neměnit, např. z důvodů památkové ochrany či ochrany krajinného rázu, se může v běhu času proměňovat.

Nelze tedy přehlédnout, že dané území je určeno jako smíšená zóna městského typu k výstavbě a může se postupně vyvíjet a měnit a to v souladu s územním plánem, který žalovaný dostatečně zhodnotil.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, že bylo narušeno jejich právo na zachování příznivého životního prostředí. Porušení spatřují v tom, že z obytných místností umístěných v nejvyšších poschodích zamýšlených domů bude velmi dobrý výhled do domu a na pozemky žalobců, budou se z nich šířit nejrůznější imise.

V daném případě je nutno vycházet z předložené projektové dokumentace, ze které vyplývá, že navrhovaný obytný soubor nebude stavbu žalobců převyšovat, ale že střecha domu bude 60 cm pod úroveň přízemí rodinného domu žalobců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.2.2006, č.j. 2 As 44/2005 – 116 (dostupný na www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že není možné nevyhovět žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby jenom proto, že z oken stavby bude vidět na sousední nemovitosti. V projednávané věci navíc střecha stavby bude nižší než úroveň přízemí rodinného domu. Žalobci sice tvrdí, že se jejich životní prostředí změní podstatně, ale své tvrzení nijak nekonkretizují. Potom považuje soud za dostačující způsob, jakým se žalovaný s námitkou zhoršení kvality životního prostředí vypořádal. Soud k tomu pouze dodává, že žalobci nemají žádné právo na zachování stejného

životního prostředí, naopak jak soud již shora uvedl, je daná oblast určena k zastavění a žalobci tak musí počítat s tím, že dojde v této lokalitě k výstavbě, s čímž je samozřejmě spojena i určitá změna v kvalitě životního prostředí. Skutečně nelze přehlednout ani skutečnost, jaký je současný stav pozemku, na který je stavba umístována. Žalovaný ve své úvaze konstatoval, že kvalitu budoucího bydlení naopak zlepšuje úprava okolního prostředí, když stavebník ponechává maximální množství zeleně mezi novými bytovými domy a stávajícími rodinnými domy a také blízkost Jizerské nivy. Navíc poukázal na to, že dotčené orgány včetně Krajské hygienické stanice se záměrem souhlasily. Soud tedy dospěl k závěru, že i úvaha žalovaného o důvodnosti námitky, že v důsledku stavby dojde ke zhoršení kvality životního prostředí, je dostatečná.“

Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku ze dne 14.1.2014, č.j. 11A 118/2013-133 také konstatoval, že Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 21.6.2013, č.j. 5 As 89/2011-116) považoval úvahu žalovaného o souladu navrhované stavby s územně plánovací dokumentací za dostatečnou.

Tedy i z tohoto pohledu jsou ty námitky jaksi irelevantní, protože patří do jiného řízení, než v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Dále soud pak nemohl přehlédnout ani skutečnost, že žalobní námitky jsou nekonkrétní i v tom smyslu, že v nich vesměs absentuje jaksi bližší argumentace k tomu, v čem ta která tvrzená vada zasahuje právní sféru žalobců, což je věc velmi podstatná, protože účastenství vlastníků sousedních nemovitostí, nemovitostí které tedy sousedí s předmětnou pořizovanou stavbou, je podle ust. § 109 písm. e) stavebního zákona odůvodněno právě ochranou vlastnického práva. To znamená, že vlastníci sousedních nemovitostí jsou účastníky tohoto řízení proto, aby v něm mohli zajistit, uplatnit ochranu svých práv, svých zájmů. Takže je tedy namístě, pokud vznášejí nějaké námitky vůči pořízení předmětné stavby, aby zároveň tedy vyložili, jak se ta která tvrzená vada dotkne jejich vlastnického práva. V čem tedy budou poškozeni na svých právech. Soud však je nucen konstatovat, že v podstatě tohle v žalobě vesměs chybí. Ze všech pasáží, kde jsou vznášeny námitky vůči stavební dokumentaci, není jasné, jakým způsobem se mají tyto tvrzené nedostatky dotknout práv žalobců, nemluvě pak už o takových tvrzeních, například tvrzení o tom, že v lokalitě se nachází ochranné pásmo dráhy. Tady už vůbec není jasné, jakou to má souvislost s právy a zájmy žalobců. To je další důvod, proč soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, že jednotlivé žalobní námitky, tak jak byly uplatněny, nemohou obstát.

Pokud jde o skutečnost, že žalobci při jednání dne 13.11.2014 uplatnili další námitku, která se týká situování opěrné zdi u objektu B a kdy tedy upozornili na to, že tedy opěrná zeď zasahuje do sousedícího území, tak soud má za to, že tuto námitku je třeba hodnotit jako novou, protože v podané žalobě se sice záležitost opěrné zdi žalobci nejméně na dvou místech zabývají, ale nikoliv v tom kontextu, jaký byl uplatněn při jednání dne 13.11.2014. Takže tuto námitku soud už jen z důvodu, že byla uplatněna opožděně, musel odmítnout.

Obdobně pak soud naložil i s dokumentem posouzení souladu dokumentace k územnímu rozhodnutí umístění stavby obytného souboru, neboť jak je zřejmé, toto vyjádření se týká tedy v podstatě umístění celé stavby a jejího začlenění do stávající zástavby, případně stávajících přírodních podmínek. To je pak výlučně předmětem posuzování v územním řízení a nebylo to tedy ani předmětem napadeného rozhodnutí.

Závěrem soud dodává, že námitkami žalobců, uvedenými v žalobě se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly a reagovaly na ně, odvolací správní orgán především na str.

6,7 žalobou napadeného rozhodnutí, správní orgán I. stupně především na str. 8,9 prvoinstančního rozhodnutí.

Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Městský soud v Praze žádnou z uplatněných námitek žalobců důvodnou, a proto soudu nezbylo než žalobu podle ust. § 78 odst.7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalobci neměli ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení před soudem nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová